

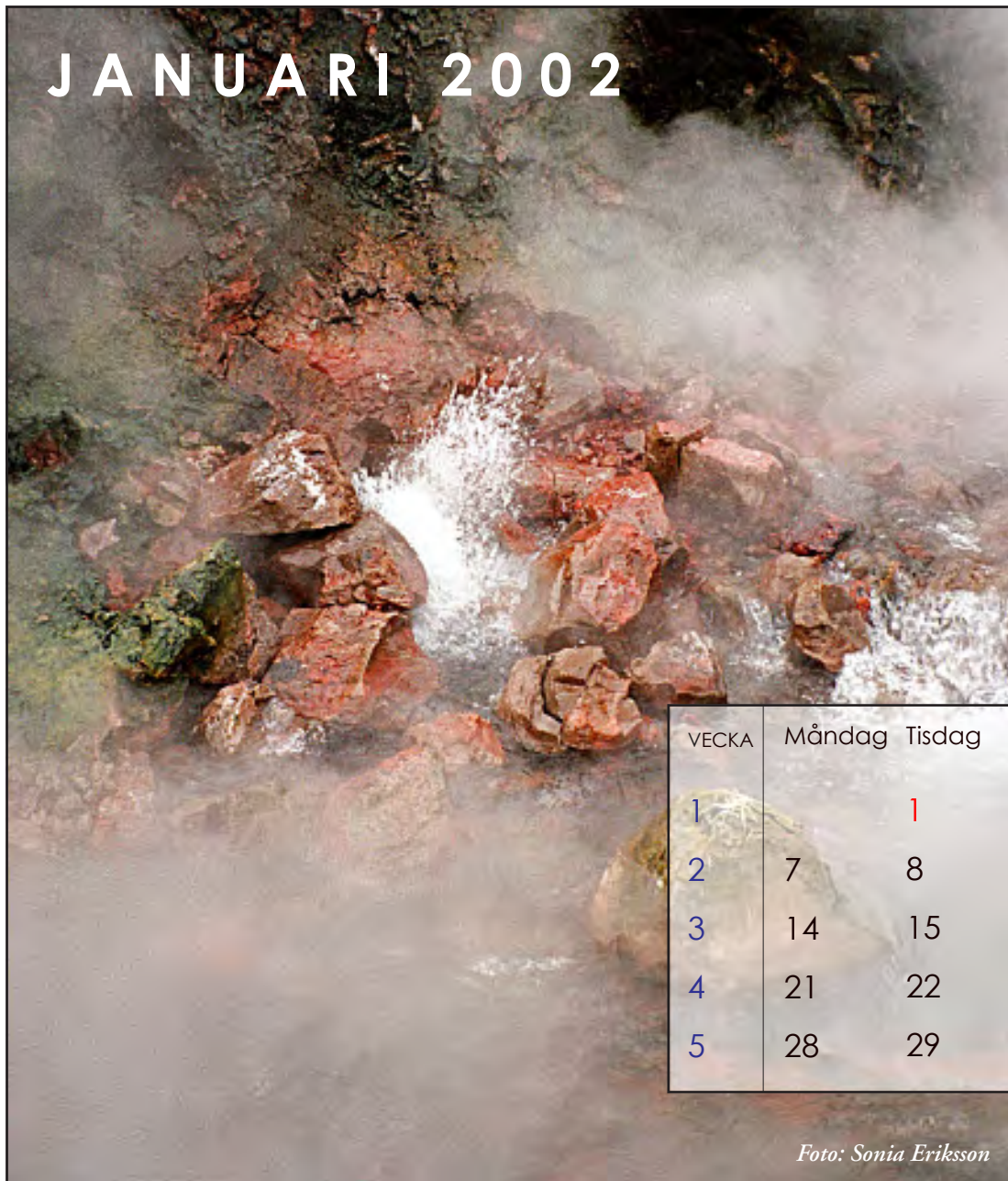
ISLAND
2001

FÄRDEN ÖVER KJÖLUR

6 - 13 augusti 2001

Foto: Haffi Gislason

JANUARI 2002

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
1		1	2	3	4	5	6
2	7	8	9	10	11	12	13
3	14	15	16	17	18	19	20
4	21	22	23	24	25	26	27
5	28	29	30	31			

Foto: Sonia Eriksson

NYTT ÅR DRÖMMAR OCH FÖRÄNDRINGAR

Ett nytt år har kommit och i år ska jag komma till Island, dit jag så många år velat komma. Att dessutom få uppleva Island från hästryggen är pricken över i. Redan i april har Haffi bestämt vilka som ska åka. Totalt blir vi blir tretton kvinnliga ryttare och i början av juni ordnar Eva Rozgoni en träff där vi diskuterar utrustning. Undrande hur allt ska kunna packas ned åker vi hem, var och en till sitt. I början av augusti bär det sedan av till Island.

Det kokar, fräser och bubblar i den heta grytan. En kraftig inandning och allt vatten försvinner innan det våldsamma utbrottet kommer och en het vattenstråle skjuter upp i höjden innan strålen faller ner helt oväntat med en duns. En het dimma smyger sedan ut från gejsern.

*Dunðrur, luðrur, koff, koff, poff
pótt, svosch, þhhsi, þhhsi,
þhorr, puðrur, þhorr, þhorr,
áááááá
kóóóóóóvrrrrþhhsiiii
kaploff
ssssccchhh*

Under Gaias tunna hud kokar jorden när ny mark skapas. På sina ställen spricker jorden upp i såriga skorpor med gejsrar och heta källor som blottar den heta underjorden. Här är födelsezonen där den europeiska och amerikanska plattan föder nytt land och nytt liv. Det är den transatlantiska mittryggen som delar Island i två delar. Läger man örat intill jorden kan man höra det morrande, kokande ljudet från moder jords hjärta, urr urr som det säger på isländska. Men här under finns också starkare krafter som visar sig ibland med jordskalv och vulkanutbrott.

Att föda nytt land kräver starka krafter och ibland smärta. Att föda ett nytt år med nya tankar och mål kan kräva kraft och mod - och vara smärtfyllt.

Islands nationalsång

*Ó, guð vars lands! Ó, lands vars guð!
Vér lofum þitt heilaga, heilaga nafn!
Úr sólkerfum himnanna hnýta þér krans
þínir herskarar, tímanna safn.
Fyrir þér er einn dagur sem þúsund ár
og þúsund ár dagur, ei meir:
eitt elífðar smáblóm með titrandi tár,
sem tilbiður guð sinn og deyr.
;: Íslands þúsund ár;:
eitt elífðar smáblóm með titrandi tár,
sem tilbiður guð sinn og deyr.*

Text: Sveinbjörn Sveinbjörnsson

Musik: Matthias Jochumsson

FEBRUARI 2002

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
					1	2	3
6	4	5	6	7	8	9	10
7	11	12	13	14	15	16	17
8	18	19	20	21	22	23	24
9	25	26	27	28			

Foto: Sonia Eriksson

AVFÄRDEN

Färden startade i Blöndudalur mot Hveragerdi med första anhalt i Galtará. Vi startade sent på dagen och red på eller längs den dåliga körvägen, med Eyvindarstaðaheidi på vänster hand. Luften var kall, klar och hög, lite smaksatt av doften från islandstimjan och vårbrodd. Kanske kunde man också känna fjällbjörkens hartsnättade doft i något enstaka vinddrag. Den doften som är så stark från glasbjörken i Haffis skogar under vårarna.

Lila klickar av krypljung, purpurbräcka och islandstimjan lyste här och där mellan gula tuvor av fjälldaggkåpa. Över oss drog då och då en flock spovar drillande medan gässen kacklande samlade varandra i plogform över himlabågen. En enstaka ljungpipares ödsliga pip förstärkte känslan av ödemark.

*Sá ég spóa suður í flóa,
Syngur lóa út í móa.
Bí, bí, bí, bí.
Vorið er komið víst á ný.*

Isländsk folksång

Framme i Galtará var vi så trötta, i alla fall jag, att vi nästan somnade över tallriken med soppa som Ásrún hade lagat medan vi red. Men innan dess hade Berit, Eva Rozgoni och Sonia tvättat sig i bäcken Galtará, så att sömnen blev god. Den förstärktes också av lite liniment på ömma axlar från Evas genomtänkta reseutrustning.

*Greiddi ég þér lokka
Ástarstjörnu
yfir Hraundranga
skýla næturský;
hló hún á himni,
hryggur þráir
sveinn í djúpum dali.*

*Veit ég hvar von öll
og veröld mín
glædd er guðs loga.
Hlekkir bryt ég hugar,
og heilum mér
fleygi faðm þinn í.*

*Sökkvi ég mér og sé ég
í sálu þér
og lífi þínu lífi;
andartak sérhvert,
sem ann þér guð,
finn ég í heitu hjarta.*

*Tíndum við á fjalli,
tvö vorum saman,
blóm í hárrí hlíð;
knýtti ég kerfi
og í kjöltu þér
lagði ljúfar gjafir.*

Ferðalok

*Hlóðstu mér að höfði
bringum ilmandi
bjartra blágrasa,
einn af öðrum,
og að öllu dáðist,
og greipst þá aftur af.*

*Hlógum við á heiði,
himinn glaðnaði
fagur á fjallabrún;
alls yndi
þótti mér ekki vera
utan voru lífi lífa.²*

*Grétu þá í lautu
góðir blómálfar,
skilnað okkarn skildu;
dögg það við hugðum,
og dropa kalda
kysstum úr krossgrasi.*

*Hélt ég þér á hesti
í hörðum straumi,
og fann til fullnustu,
blómknapp þann gæti
ég borið og varið
öll yfir æviskeið.*

*Við Galtará
vel og vandlega;
brosa blómvarir,
blika sjónstjörnur,
roðnar heitur hlýr.*

*Fjar er nú fagri
fylgd þinni
sveinn í djúpum dali;
ástarstjarna
yfir Hraundranga
skín á bak við ský.*

*Háa skilur hnetti
himingeimur,
blað skilur bakka og
egg;
en anda, sem unnast,
fær aldregi
eilífð að skilið.*

Jónas Hallgrímsson

MARS 2002

Foto: Marianne Könemark

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
					1	2	3
10	4	5	6	7	8	9	10
11	11	12	13	14	15	16	17
12	18	19	20	21	22	23	24
13	25	26	27	28	29	30	31

HVERAVELLIR

Det var andra dagen på färden, en lång dags färd över hedar och älvar med tre hästars byte. Det var den dagen då flocken flydde i panik när Birgits häst dundrade in i flocken med sadeln vriden runt magen. De sprang över hedar och långt ut i öknen. Inte ens ett dammoln kunde skönjas av dem. Petra och Jim sprängde iväg efter hästarna och befriade hästen från sadeln i farten. Men vart tog de vägen, ingen telefon fanns för att höra var flocken var, så Haffi fortsatte färden genom öknen med tretton kvinnliga ryttare och en bror. Efter några timmar kommer Petra, Jim och Birgit med femtio hästar i perfekt ordning.

Dagen blev lång och vi var trötta när vi kom fram till Hveravellir. Där rök det och pös det och en liten het källa väntade på trötta dammiga ryttare. Willie hoppade raskt ner och snart guppade elva damer runt honom medan två tittade på. En dam klev i och Willie bjöd på en liten hutt, i den lilla pottan, sedan en dam till och en till. Vågor av varmt vatten drev oss längst upp i hörnet och med flams och glam lyckades vi nästan driva undan tyskar, italienare och andra från den lilla hetpottan.

Förskräckt tittade tyskarna på när vi åt forell, drack vin och skrattade gott innan vi la oss skavfötters i sängarna. Natten sjönk in medan tyskarnas snarkkonsert i olika tonarter steg mot kvällshimlen.

Loff Malakoff

*Loff Malakoff. Malla
Lifir enn hann Malakoff
þótt læknar vilji flens' í Malakoff, koff,
koff.*

::: þá lifir Malakoff:::

Ísländsk folksång

APRIL 2002

Foto: Elisabeth Ahlgren

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
14	1	2	3	4	5	6	7
15	8	9	10	11	12	13	14
16	15	16	17	18	19	20	21
17	22	23	24	25	26	27	28
18	29	30					

FÖRE FLOCKEN

På Nökkvi känner jag hur nära flocken är. Hästen stressar upp sig direkt när flocken närmar sig. Tölten blir oren och han ökar på stegen, för vem vet vad kompisarna där bak hittar på. Visst kan det då gå fort - en fart som både kan tjusa och skrämma. Bredvid glider Eva M fram i en lugn och jämn tölt som jämnt och säkert avverkar kilometer efter kilometer.

Ibland går det långsamt när vi skrittat över lavafält, där den tjocka lavan stelnat som en tjock gröt mitt i kokprocessen. Här kan inte hästarna hitta stegen så lätt och alla går vi på en lång rad. Ett långt pärlband av hästar i olika färger matchar väl mot den mörka stenfärgen. Men när fjällhedens gräsängar börjar flyter hästfloden ut i stora sel, där några strömmar av hästar försöker rinna före förridarna. Genast blir det oro i leden om vi inte täpper till utbrytningsförsöken.

När vi ska stoppa flocken rider vi ut mot kanten och bildar en levande fördämning där hästens breddside visas mot de andra hästarna och både våra hästar och vi själva utstrålar lugn. Jag låter min häst beta och genast sprider sig lugnet bland de närmaste hästarna. Det känns mäktigt att ha funnit nyckeln till att bestämma över andra.

I sanden har djupa spår bildats av hästarnas tramp och Anna-Karin fastnar med fötterna mellan hästen och sanden. Hästen Ingas korta ben gör det svårt att hålla fötterna ovanför sanddikenas kanter. Efter kanske femte försöket att leka rodeo lyckas Anna-Karin till sist sporra hästen med hälarerna till ett språng och hon faller av i en sandbunker. Men allt går väl.

Jag vänder mig om och tittar på de vackra hästarna som följer oss tätt i spåren. Där går den vackra Vindur med sin ljusa man uppblåst som en busig pannlugg, under skymtar en vit stjärna mot den vackra ljusbruna färgen, en vindóttur. Där kommer också Mósi i sin gråa färg med en svart ål längs ryggen, manen är svart med många silverstänk.

Lækur tifar létt um máða steina.

Lítil fjóla grær við skriðufót.

Bláskel liggur brotin milli hleina.

Í bæbum hvilur iturvaxin snót.

Ef ég væri orðin lítil fluga,

ég inn um gluggann þreytti flugið mitt,

og þó ég ei til annars mætti duga,

ég eflaust gæti kitlað nefið þitt,

þitt, ég eflaust gæti kitlað nefið þitt.

Text: Sigurður Eliasson

Musik: Sigfús Halldórsson

MAJ 2002

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
			1	2	3	4	5
19	6	7	8	9	10	11	12
20	13	14	15	16	17	18	19
21	20	21	22	23	24	25	26
22	27	28	29	30	31		

Foto: Sonia Eriksson

PINGSTKÄRLEK

Aldrig har jag sett en sådan kärlek mellan två djur som mellan Nelly och Léttfeti (Dreamboy). Nelly är en liten skäck med bruna och vita färger. Hennes man är vacker och gnistrande vit. Léttfeti är en grå skimmel med svart man med en röd toning i pannluggen. Mot benen svartnar färgen. Vackra brunar ögon tittar på Nelly.

Nelly står längst ned i hierarkin i flocken. De andra håller henne kort och äter själva det bästa gräset och dricker det kalla fjällvattnet först. Ibland blir det inget över till henne. En chans att ge henne ett tjuvnyp kastas inte bort. Hennes hud täcks därför av fläckar med sår som får sitt jodopaxbad. Ibland är hon så trött.

Men bredvid henne står Léttfeti som funnits sitt hjärtats dam. Han ställer sig emellan henne och de andra och skyddar henne med sin kropp. Även han får sina tjuvnyp och några ärr finns på hans kropp. När hon kommer efter gnäggar han uppmuntrande till henne och säger - att vägen inte är så lång och att han finns där.

Vem har sagt att inte djur kan hysa kärlek – kanske är det istället så att vi människor med vår rationalitet lägger fyrkantiga ramar kring våra känslor.

*Augun mín og augun þín,
ó þá fögru steina.
Mitt er þitt og þitt er mitt,
þú veist hvað ég meina.*

*Langt er síðan sá ég hann,
sannlega fríður var hann,
allt sem þrýða má einn mann,
mest af lýðum bar hann.*

*Trega ég þig manna mest
mædd af táraflóði
ó, að við hefðum aldrei sést
elsku vinurinn góði*

Rósa Guðmundsdóttir

JUNI 2002

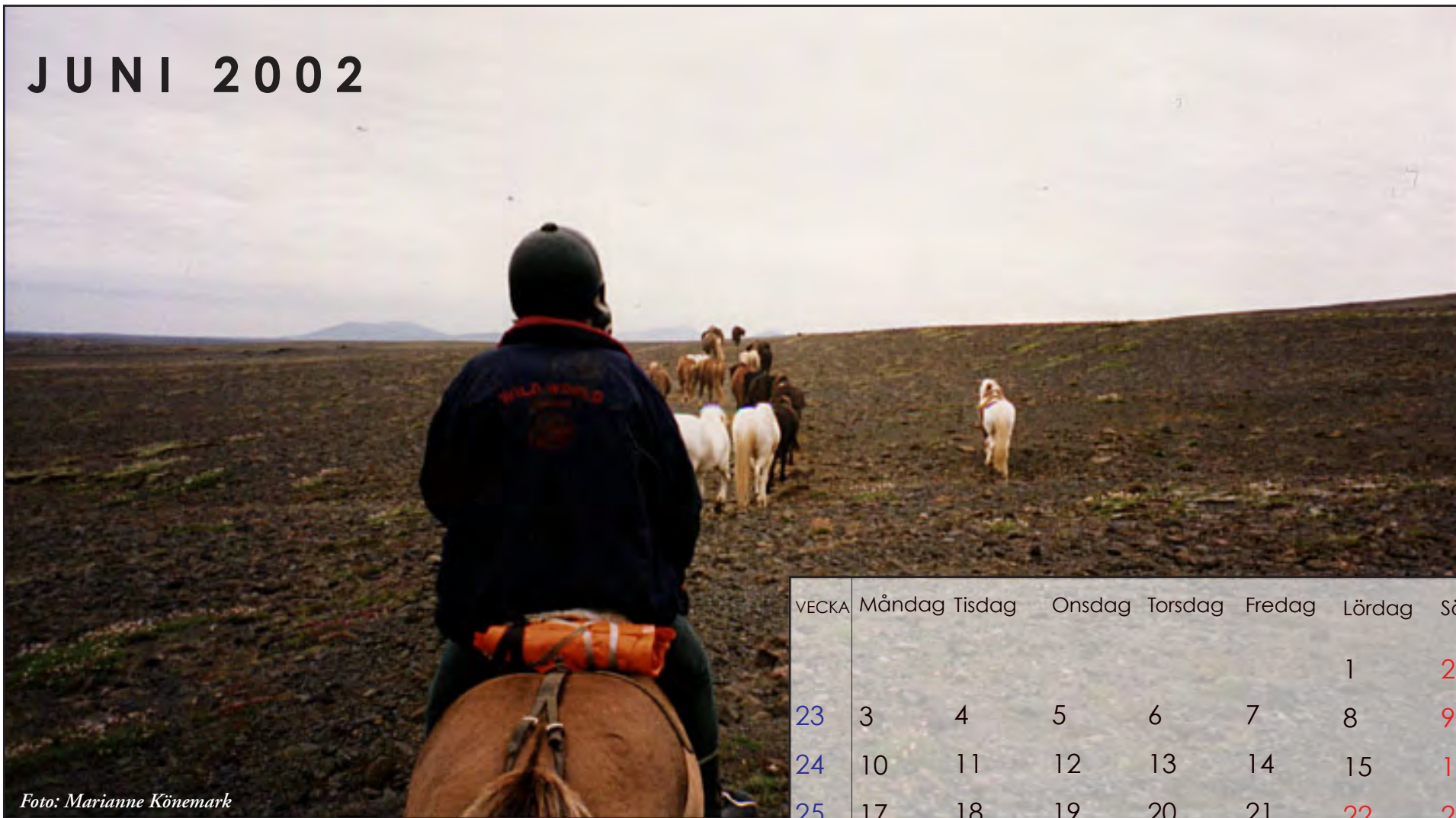

Foto: Marianne Könemark

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
						1	2
23	3	4	5	6	7	8	9
24	10	11	12	13	14	15	16
25	17	18	19	20	21	22	23
26	24	25	26	27	28	29	30

EFTER FLOCKEN

Happ, happ och glada indiantjut sätter fart på flocken även om de envisaste hästarna kan behöva en extra åthutning. Snart rullar flocken igång och hästar i olika färger rinner som pärlor längs sluttningen. Svansarna guppar och manarna vajar när de drar iväg. Vi är cowboys och njuter av livsglädjen. In i flocken med ett glatt happ och hästarna skvätter iväg, som droppar när vatten faller på en sten, en móbrúnn till vänster med en bleikur tätt intill, en jarpur till höger med en rauðvindóttur tätt intill, medan en steingrár smälter samman med raggmossans färg när han viker av, men en svartur häst fortsätter rakt fram medan den hvíta hästen vänder sig om och tittar på oss.

Elisabeth A, Eva H och Sonia skyndar sig att fånga in hästar som vill gå andra vägar. Men snart är vi flera som är med och leker cowboys så vi får dela på uppgifterna. Pia rider ut och driver på hästarna med Djákni i en liten galopp - han som bara kunde trava och tölta. Marianne skaffar sig lite olika anledninggar att få rida snabbt, sadelgjordar ska spännas och hästar skos om.

Men oj, tre hästar rymmer in i en hage och nu vill inte hobbycowboysen vara med och leka, när Jim och Willie spränger fram i full galopp över gräset. Några hästar väljer inte den bästa vägen över vadet utan slänger sig ut i vattnet och Silfri försvinner ett tag under ytan. Jim och Willie följer dem tätt i spåren, medan hobbycowboysen vänder om och trippar försiktigt över där vattnet knappt väter hästarnas naglar.

Jim lär oss att se hästarna som individer. Nelly, den lilla skäcken, som är utstött ur flocken, med sin riddare Léttfeti vid sin sida. Nökkvi med sin bruna färg och svarta man som letar sig långt ut på kanten för att slippa trängas med de andra. Sista dagen går Silfri långt bak och pustar, trött och fundersam, men kanske också lite glad över att ha fått jobba riktigt ordentligt för en gångs skull. Han har sprängt fram i flygande pass med Eva

Rozgoni på ryggen. När vi börjar se hästarna som individer förstår vi att den perfekta ordningen på flocken inte alltid behöver eftersträvas. Vi låter Nelly få dricka lite extra vatten och få tid att beta i det gröna gräset och vi lär oss att se när Silfri har en nellydag.

*Ólafur reið með björgum fram,
villir hann, stillir hann
hittí hann fyrir sér álfarann,
þar rauður loginn brann.
∴: Bliðan lagði byrinn undan björgunum∴:fram.*

*Þar kom út ein álfamær,
sú var ekki Kristi kær.*

*Þar kom út ein önnur,
hélt á silfurkönnu.*

*”Velkominn Ólafur Liljurós!
Gakk í björg og bú með oss.”*

*”Eigi vil ég með álfum búa,
heldur skal ég á Krist minn trúa.”*

*Vendi ég mínu kvæð í kross
sankti María sé með oss.*

Ísländsk folksöng

JULI 2002

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
27	1	2	3	4	5	6	7
28	8	9	10	11	12	13	14
29	15	16	17	18	19	20	21
30	22	23	24	25	26	27	28
31	29	30	31				

Foto: Sonia Eriksson

FLOCKEN VILAR

Flocken kommer till ro när vi bildat ring och låter hästarna beta. Vi bildar ett levande staket som flyttar med när flocken böljar i vågor över gräset, sakta bort mot ett nytt ställe. Då och då föser vi försiktigt samman flocken när en liten virvel av hästar har brutit sig ut från de andra. Med älven som bakgrund står Nina på pass som en vacker silhuett.

Men att stå stilla på ett och samma ställe går inte när hästarna söker sitt bete. Fast allt ser lika grönt ut för oss, väljer hästarna att bara toppa de silvriga tuvtåtelvipporna, för bladen är så hårda och sträva - som att äta kronärtskocksstjälkar. Videnas ludna blad får sig ett smak då och då men fyller inte magen - för vem kan tänka sig att bara äta den bittra endivesalladen till en hel middag. Men på sina ställen är betet gott där gräs och starr växer i gröna ängar och flocken stillnar nästan helt.

Vi däremot blinkar mot ”flugorna”. Flugor som kryper in i öron, ögon och näsa och då och då bits, som ger små sår i ansiktet och på armarna. Tur i alla fall att de inte är så aggressiva som norrländska svidare och knott. Men nästa gång blir det myggnät under ridhjälmen, det är ett som är säkert. Vi håller ett par smörgåsar i ena handen och tetrapaken med juice i den andra. Någon annan stans håller man sin tygel och kanske ett band för att stängsla flocken inne. Tid för att kissa och vila får sökas när någon kan ersätta en som grindstolpe.

Men visst finns det andra tillfällen, då hästarna är i hägn och vi kan sträcka ut oss som Gitte på en solig äng. Göra som hästarna - ta vara på tillfället till vila. Möjligheten att vara grindstolpe är dock också rolig att få pröva på - att se hur hästarna betar sig och att känna på livet som isländsk cowboy.

När det är dags att starta igen går vi så lugnt till väga som möjligt, efter några dagar, och vi får flocken att i god ordning skritta iväg. Denna gång utan att förridarna blir förbisprungna.

På kvällen sjunger Eva H en vaggvisa för oss.

*Sofðu, unga ástin mín,
- úti regnið grætur.
Mamma geymir gullin þín,
gamla leggi'og vëluskrín.
Við skulum ekki vaka' um dimmar natur.*

*Það er margt, sem myrkrið veit,
- minn er hugur þungur.
Oft ég svarta sandinn leit
sviða grænan engireit.
Í jökliunum hljóða dauðadjúpar sprungur.*

*Sofðu lengi, sofðu rótt,
seint mun best að vakna.
Mæðan kenna mun þér fljótt,
meðan hallar degi skjótt,
að mennirnir elska, missa, gráta' og sakna.*

Jóhann Sigurjónsson

AUGUSTI 2002

Foto: Haffi Gislason

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
				1	2	3	4
32	5	6	7	8	9	10	11
33	12	13	14	15	16	17	18
34	19	20	21	22	23	24	25
35	26	27	28	29	30	31	

EN VILSEN AMERIKAN

Vi hade ridit hela dagen och de sista timmarna hade vattnet tagit slut. Hettan var tung, men vyerna så stora och vackra. Jöklarna hade följt oss i blickfånget som gnistrande diamanter med några svarta kolstreck, när vi passerade Tjuvarnas dal, skrittade över lavfälten, töltade längs hedarna vid floden och över öknen.

I Árbúðir mötte oss en glad amerikan. Han trodde att Europa och Island var så litet, så pyttelitet - innan han gick vilse och i tio timmar vandrade i hettan. ”Men oj, vilken vildmark det finns på Island”, sa han sedan, när han hade fått smaka på Ásrúns goda mat och skyren la sig som balsam i hans mage, medan de isländska visorna klingande värmde hans hjärta.

Men glöm aldrig att ta med karta, kompass och gärna ett tält på fjället. Och när du gått vilse, sätt dig ned, drick mycket och ät något innan du fortsätter. För man kan ju aldrig veta när man nästa gång på fjället möter 13 ryttare med tre ledare, en fotograf, en trevlig bror, en proffskokerska och femtio hästar. Så ta därför alltid med dig karta, kompass och gärna ett tält på fjället, men allra helst en vän - annars kanske korpen får sig ett skrovsmål.

*Krummi krunkar úti
kallar á nafna sinn:
Eg fann höfuð af hrúti,
hrygg og gæruskinn.
;,: Komdu nú kroppaðu með mér
krummi nafni minn.”;,:*

Isländsk folksång

SEPTEMBER 2002

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
							1
36	2	3	4	5	6	7	8
37	9	10	11	12	13	14	15
38	16	17	18	19	20	21	22
39	23	24	25	26	27	28	29
40	30						

Foto: Eva Rozgoni

VI NÄRMAR OSS CIVILISATIONEN

Vi är tillbaka i civilisationen och har nått Borg i låglandet. Här ser vi små dungar av fjällbjörk, gröna fruktbarande ängar och flera kyrkor när vi rider förbi. Färden går längs vägar med ridvägar vid sidan av med tjocka lager av singel från forna vulkanutbrott. Ängarna lyser gröna bakom vägarna där redan vallen är tagen. Här och där ligger de vita ensilageäggen utslängda på ängen, men som sagoguiden senare berättar för mig, är marshmallows för trollen.

Trafiken är intensiv och det är inte lätt att hålla reda på flocken och oss själva längs vägarna. Men vi väcker beundran från bil- och bussfönster där vi kommer med våra nästan femtio hästar. Kameror åker fram, både stillbild och video - och alla sträcker vi på oss lite extra och jobbar lite mer med tölten när bilderna tas.

Väl tillbaka i civilisationen utbryter ett intensivt vykortskrivande och ringande, medan skavsårsplåster och Gittes akupunktur nålar får vila nu när vi är mer vana vid ridandet. Vi låter oss maten väl smaka och middagen får en särskild avslutning när pannkakorna som Haffis mamma gjort kommer fram. Elisabet Roger fattar sin penna och en visa tar form som bygger på sången Waterloo.

*Island blev vårt öde, vårt Waterloo
Tölten blev vårt öde, vårt Waterloo*

*Jo, jo, vid Waterloo Napoleon fick ge sig
Men, men, sitt öde kan man möta på så många skilda sätt
Själv känner jag, sen jag mött dig
Historien upprepar sig*

*Waterloo - jag är besegrad, nu ger jag mig
Waterloo - lova mej nöjet att älska dig
Waterloo - allting känns rätt, och det är min tro
Waterloo - du är mitt öde, mitt Waterloo
Wa Wa Wa Wa Waterloo - du är mitt öde, mitt Waterloo*

*Jo, jo, man värjer sig och fåktas i det längsta
Men, men, mot känslor kämpar gudarna förgäves har man sagt
Det är som jag hörde en sång
Jag tror det är kärlek på gång*

*Waterloo - så har man funnit sin överman
Waterloo - mäktig och väldig och stark är han
Waterloo - allting känns rätt, och det är min tro
Waterloo - du är mitt öde, mitt Waterloo
Wa Wa Wa Wa Waterloo - du är mitt öde, mitt Waterloo*

*Det är som jag hörde en sång
Jag tror det är kärlek på gång*

*Waterloo - så har man funnit sin överman
Waterloo - mäkting och väldig och stark är han
Waterloo - allting känns rätt, och det är min tro
Waterloo - du är mitt öde, mitt Waterloo
Wa Wa Wa Wa Waterloo - du är mitt öde, mitt Waterloo*

(S.Anderson/B.Andersson/B.Ulvæus)

OKTOBER 2002

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
		1	2	3	4	5	6
41	7	8	9	10	11	12	13
42	14	15	16	17	18	19	20
43	21	22	23	24	25	26	27
44	28	29	30	31			

Foto: Sonia Eriksson

BROTTFARARDAG

Vi närmar oss Hveragerdi efter sju dagars färd och några hästar känner doften av hemmet medan andra känner sig trötta och längtar efter att få vila på de gröna ängarna. Färden går längs vägar, förbi en krater där den kraftiga explosionen fortfarande kan spåras, över fjällhedar och genom trånga dalar. Eva H:s och häst tar några glada galoppsteg för att snabbare komma fram till Hveragerdi innan vi alla lugnar av takten till skritt och lite promenad.

Nu är vi framme tretton ryttare i smutsiga kläder, med svettigt hår och illaluktande kropp. Men starka! Efter dusch och rena kläder känner vi oss pånyttfödda och ”gör” Reykjavik en sista kväll.

Tidigt på morgonen ger sig stora delar av ryttarflocken iväg, brått, brått. Alla försöker gå tyst, men resväskor rasslar och hjul gnisslar, så sömnen blir lite störd för den kvarvarande flocken. Efter busstransporten till Keflavik väntar det stora kaoset vid folkskiljningen för att dela upp folk som ska till Zürich, Paris, Oslo, London och kanske Stockholm. Folk från skilda flockar samlas medan boarding, first call och last call lyser på skyltarna innan ens incheckningen är klar. Den franska flocken drabbas av panik och spanar ivrigt efter luckor för att kunna smita före. Jag försöker göra min rygg så stor och bred som möjligt, men det hjälper inte. Med ivriga frustande läten tränger sig den franska flocken före. Två franska rashästar gnäggar och skriar medan de stegrar sig och slänger sig över resväskorna för att de blivit avskiljda från sin flock. Jag söker skydd bakom lugna trygga Minnesotabor med ardennerblod i sina ådror när den franska flocken drar förbi. Sedan lägrar sig lugnet åter i folkskiljningen vid flygplatsen. Planet väntar och alla kommer vi med.

Resan till Sverige och vardagen har börjat.

*Ásland, farsælda frón
og hagsælda brímhvíta móðir!
Hvar er þín fornaldrar frægð,
frelsið og mannadáðin best?*

*Landið er fagurt og frítt
og fannhvítur jöklanna tindar,
himinninn heiður og blár,
hafið er skínandi bjart.*

Jónas Hallgrímsson

NOVEMBER 2002

Foto: Sonia Eriksson

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
					1	2	3
45	4	5	6	7	8	9	10
46	11	12	13	14	15	16	17
47	18	19	20	21	22	23	24
48	25	26	27	28	29	30	

NOVEMBERDAGAR

Vi vilar ut vid Fremstaver under Bláfells skugga - vid den sista utposten under berget Blåkulla. När vi kommer fram kommer regnet och ovädret. Natten bjuder på blåst och storm och det är spökstämning. Men inne råder värme och gemenskap när isländska och andra visor fyller rummet. Snart snusar de flesta gott inne i den lilla stugan.

Men ute väntar Petra och Jim på ett hästbyte, med billyktorna tända - väntande som irrbloss längst uppe heden. I stormens öga vid midnatt tystnar vinden och t o m fåren i sina hålor kryper längst in i sanden för att inte synas. Månen glimtar till i stormens stiltje en stund innan den lugna timmen är över och vinden vänder. Toalettdörren flyger upp med en smäll och spökena fyller varje skrymsle och vrå - utom i den lugna varma stugan.

Nästa dag är grå och ett lätt regn faller. Alla har vi vår nellydag på resan, en del flera, som Britt som rider med trasig hand och Berit med feber i kroppen och svullna ben. Idag har Sonia sin nellydag och de små taxbenen med regnkläder vill inte riktigt räcka till för den sista schvungen medan Hljómar dansar runt. Istället far han iväg till friheten i flocken och Jim får jobba lite extra för att fånga in honom. Men regnet lättar när vi närmar oss Gullfoss och till slut har Sonia fått ordning på sig själv och hästen. Hljómar bjuder då på lite töltsträckor på en hands tygel - och min nellydag är över. Tröttheten och glädjen är stor när vi möter Gullfoss mäktiga vattenfall och ser kraften hos Strokkur.

*Riðum, riðum og rekym yfir sandinn,
rennur sól á bak vid Arnarfell.
Hér á reiki er margur óhreinn andinn,
úr því fer að skyggja á jökulsvell.
Drottin leiði drösulinn minn,
drjúgur verður síðasti áfanginn.*

*Þei, þei, þei, þei. Þaut í holti tófa,
þurran vill hún blóði vaeta góm,
eða líka einhver var að húa
undarlega digrum karlaróm.
Útilegumenn í Ódáðahraun
eru kannski að smala fé á laun.*

*Riðum, riðum, rekum yfir sandinn,
rökkrið er að síga á Hreðubreið.
Álfadrottning er að beisla gandinn,
ekki er gott að verða á hennar leið.
Vænsta klárinn vildi ég gefa gefa til
að vera kominn ofan í Kiðagil.*

Grímur Thomsen

*Vad vore islandshästens man
utan strimmar i manen,
med mörkgult i det gula,
med brunt i det röda,
men också,
med rött i det brunsvarta,
med silver i det djupsvarta?*

Vad vore året utan november?

Vad vore livet utan svarta strimmar?

*Men skönast är ändå när det
svarta kristalliserar
till pärlor i livets man.*

Sonia

DECEMBER 2002

Foto: Sonia Eriksson

VECKA	Måndag	Tisdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lördag	Söndag
							1
49	2	3	4	5	6	7	8
50	9	10	11	12	13	14	15
51	16	17	18	19	20	21	22
52	23	24	25	26	27	28	29
1	30	31					

DREAMHORSE

Sista dagen fick vi önska vilka hästar vi ville rida:

Tänk att få rida:

en ny häst, sa Elisabeth A och fick Garri och Gneisti
en trygg men framåt och pigg häst sa, Berith
välj du Petra sa, Gitte och gav det bruna stoet Jörp en kram
en liten och smidig cowboyhäst, sa Sonia och fick Tappi
Tappi sa, Anna-Karin, han är framåt och fin, liten och stark, glad och pigg
Sif igen sa, Eva H och gled framåt med ett leende på läpparna
Lóa som jag red första dagen för att se om jag tycker likadant, sa Marinne
en mjuk töltare som Draumur och Meuri-Mýri sa Eva M och fick Sindri
en mjuk töltare, sa Nina och fick rida Draumur och Meuri-Mýri
Djákni som är en så lyhörd och framåt häst, sa Pia
Inga, det lilla mörka stoet som är så pigg och glad, sa Elisabet Roger
Silfri som alla säger är så svår, sa Eva Rozgoni och red i flygande pass
Dreamhorse, Léttfeti, som töltar så mjukt när jag har så ont, sa Britt

Visst är det härligt att få önska sig saker ibland?

*Það á að gefa börnum brauð
að bíta í á jólunum,
kertaljós og klædin rauð
svo komist þau úr bólunum.
Væna flís af feiturum sauð
sem fjalla gekk á hólunum.
Nú er hún gamla Grýla dauð,
gafst hún upp á rólunum.*

Ísländsk folksang

ATT RIDA SOM EN FÖRLÄNGNING AV EN TANKE

*Under Haffis lektioner har vi fått lära oss att
förstå hur man rider islandshäst.
Vi har hört mycket om spänna
och lärt oss att ett lösgörande trav
eller en mjuk galopp
kan göra tölten bättre.
Så småningom börjar en del av teorin att finna
sitt fäste och jag börjar förstå.*

*I den lugna skritten vaggas min kropp till ro,
där hästens rörelse förlängs
längs sätet till min rygg och mina axlar
och ger massage ända in i själen,
för att komma till ro.*

*Att göra halt,
är att bestämma över en annan varelse,
som kan lätt dra flera människor
utan att stoppas.*

*Genom att sätta klackarna
i backen och mentalt säga ho,
har jag makten att bestämma
över en annans liv.*

*De äldre paret frågade mig
hur det är att rida tölt
och då kom jag på det,
- man är stolt när man töltar, sa jag.
De tittade på varandra med lysande ögon
- och då såg jag dem,
ridande bredvid varandra
som en kung och drottning,
med slängkappan i en vacker båge
dansande i takt med svansarnas töltgång.
Gudarnas gåva.*

*Att rida lösgörande trav på islandshäst
är lite farligt,
helt annat än det bundna travet på stor häst.
De långa tyglarna, det hängande huvudet och
farten,
gör att man måste våga släppa kontrollen
och luta sig framåt.
Kanske också att våga släppa kontrollen
över livet.*

*I galoppen finns livsglädjen och farten.
Tänk att - bara med tanken,
känna hur det spritter i kroppen
luta sig lite framåt och känna kraften i svaret.
Det bär av i en gungande rörelse,
som ger kraft och energi tillbaka.*

*Det flygande passet
har jag inte provat så många gånger
att känslan har hunnit med.
Men visst är det att
som gudar dåna fram över himlavalvet
på Sleipnir med hans åtta ben.*

*Att vara isländsk cowboy
är att vara ung på nytt,
men att få hjälp av fyra ben
som hjälper en att kasta sig åt sidan,
svänga runt eller bromsa.*

*Att snabbt stanna upp
och lika fort springa åt ett annat håll
Detta utan att ens behöva bli trött
eller andfådd.*

Sonia

VI SOM VAR MED

Tretton deltagare

Elisabeth Ahlgren

Berith Bengtson

Gitte Eckert

Sonia Eriksson

Anna-Karin Grusell

Eva Holst

Marinne Könemark

Eva Milerad

Nina Milerad

Pia Ramnér

Elisabet Roger

Eva Rozgoni

Britt Viklander

Tre ledare

Haffi Gislason

Petra Mazetti

Jim Tyчек

En kokerska

Ásrún Ólafsdóttir

En bror

Willie Gislason

En fotograf

Birgit Gudjonsdottir

och ca 50 hästar

CONEC KONSULTERANDE
EKOLOGER

<http://www.conec.se>

Eckerts Pain Control AB

